

Légy önmagad! Légy az enyém!

NE MONDD, HOGY SZERETSZ

finep
selection

LYLIA BLOOM

LYLIA BLOOM

NE MONDD, HOGY
SZERETSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Zora

LEFEKVÉS ELŐTT EGY ÓRÁN KERESZTÜL bámultam elkeseredetten az íróasztalom fölött lógó naptárt, miközben öntudatlanul cirógattam a felkaromon a hegeket. Bárhogy szuggeráltam, a napok nem változtak a papíron. Véget ért a téli szünet, holnap kezdődik a tanítás, és ettől ideges lettem. Utáltam bejárni a gimibe, de hiába dolgoztam két helyen is mellette, nem lehettem magántanuló. Arról gyözködtem magam, hogy az érettségiig hátralévő szűk fél évet már kibírom, ha az eddigi tizenegy és felet átvészelttem valahogy.

Bedőltem az ágyba, bekapcsoltam a telefonon a zenelejátszót, de a tekintetemet nem tudtam levenni arról a hülye naptárról. A kint-ről beszűrődő alig-fényben a számok végül összefolytak a szemem előtt, aztán Adam Levine hangja lassan álomba ringatott.

Reggel azonnal felültem, amint meghallottam az ébresztőt. Még egészen kicsi koromban megtanultam, hogy rögtön ki kell pattanom az ágyból. Nem volt se lágy keltegetés, se még néhány perc, csak az engedelmesség. A mama később hiába próbálkozott, nem tudta elhíttetni velem, hogy a reggelek kedvesen és barátságosan is kezdődhetnek, így aztán elfogadta a gyors ébredésemet.

Ráérősen beágyaztam, aztán körbepillantottam, hogy eléggé rendben van-e minden. Kiskoromban mindig felfordulás volt a házukban, a mama tanította meg, hogy sokkal jobban érezheti magát az ember egy rendezett lakásban, mint az összevisszaságban. Szerettem ezt az aprócska szobát, ez volt az én kuckóm, ahol minden úgy festett, ahogy nekem a legjobban tetszik. A világosbarna bútorok, a narancssárga fal és a fehér plafon miatt vidámnak és még olyankor is világosnak tűnt, amikor kevés fény jött csak be az ablakon.

Kislattyogtam a kis konyhába, és megettem a szokásos reggelimet: kukoricapelyhet tejjel, kevés cukorral. Melegséggel töltött el a hűtő ajtajára mágnesezett cetli: „Szendvicsek a helyükön. Legyen szép napod!” A mama az egyetlen, aki valaha törődött velem, és az egyetlen, aki mindig is fog.

Betettem a szendvicseket az oldaltáskámba, aztán következhetett a reggeli készülődés legnehezebb része. Tizenegyedik előtt hetekig gyakoroltam a megfelelő sminkelési technikát, de néha még most is sikerült elrontani. Korábban ugyanis sosem sminkeltem, de azt akartam, hogy az új iskolába egy teljesen új Zora érkezzon. Egy olyan lány, akihez senki nem mer szólni, akivel senki nem akar barátkozni, és akit mindenki elkerül. A hajamat is ezért kezdtem sötétvörösre festeni. Már másfél éve az új tükörképpemmel néztem szembe mindennap, mégsem tudtam megszokni. Ennek ellenére ragaszkodtam hozzá.

A tervem ugyanis bevált. A sötétre pingált szem, a nyilvánvalóan festett, vörös haj és a fekete vagy sötét színű cuccok kellőképpen elriasztottak mindenkit az új osztályomban. Ehhez még társult a jól begyakorolt, „ne gyere a közelembe, mert kinyírlak”-nézés, és alig akadt, aki megpróbált szóba állni velem. Aztán szerencsére ez a pár ember is hamar feladta.

A mama persze nem értett egyet az új külsőmmel, igyekezett is lebeszélni róla, de hajthatatlan voltam. Amikor a sokadik, lelkizős beszélgetéssel sem ért el semmit, visszavonulót fűjt, és csak annyit kért, hogy a máz alatt maradjak ugyanaz, aki vagyok. Mintha ez olyan könnyű lenne...

Gyorsan lezuhanyoztam, magamra kapdostam a gönceimet, és megálltam a tükör előtt. Alapozó, szemceruza, szemhéjpúder, szempillaspirál, pirosító, porpúder – a szokásos rutin minden alkalommal, amikor iskolába indultam. Ma szerencsére jól sikerült minden elsőre, tíz perc elteltével már alig ismertem magamra. Ráérősen beleigazgattam a nadrágomat a hosszú szárú csizmámba, és elindultam.

Leszaladtam a lépcsőn, nekiveselkedtem a nehezen nyíló vaskapunak, és már kint is találtam magam a fagyos januárban. A hideg mintha arcon csapott volna, nehézkesen ment az első néhány levegővétel. Kesztyűs kezemet a kabátom zsebébe süllyesztettem, de még így is fáztak az ujjaim. Utálok a telet, szóval alig vártam, hogy végre tíz fok fölé emelkedjen a hőmérséklet. Egy helyben toporogtam a buszmegállóban, de ez a csepp mozgás nem segített sokat, a lábujjaim pillanatok alatt jéggé fagytak a csizmában.

Felszegtem a fejem és azt ismételtettem magamban, hogy úgysem akar majd az iskolában senki szóba állni velem, a gyomrom mégis minden perccel zsugorodott egy kicsit. Gyűlöltem a gimit. Ha a mama engedte volna, tuti magántanulóvá válok, de ragaszkodott hozzá, hogy normálisan bejárjak az iskolába.

Ellenkezhettem volna vele, de mivel láttam rajta, hogy neki ez fontos, inkább beleegyeztem. Egyfolytában győzködött, hogy ki fogom bírni – pedig ez már az ötödik sulis, ahova hatéves korom óta járok. Valószínűleg minden új helyen reménykedett benne, hogy

egyszer majd lesznek igazi barátaim, és valamiért a sulit látta a legjobb terepnek, hogy találjak valakit.

Én viszont egyáltalán nem akarok barátokat. A barátok kérdezősködnék, tudni akarják, mitől olyan a karom, amilyen, aztán pedig sajnálnak, amire egyáltalán nem vágyom. Kisgyerekként bármit megtettem egy kis figyelemért, főleg azért, hogy a szüleim figyeljenek rám. Ma már nem számít senki figyelme, csak a mamáé – az egyetlené, aki feltétel nélkül szeret és elfogad.

A hülye, szentimentális gondolatok miatt majdnem elsírtam magam, pedig azzal elrontottam volna a tökéletesen sikerült sminkemet. Vettem két mély lélegzetet, a tüdőmet átjárta a jéghideg levegő, aztán végre megérkezett a busz, és én megpróbáltam kizárni mindent a fejemből, és csak az előttem lévő napra koncentrálni. A tanóraktól egyáltalán nem tartottam, mindig mindent megtanultam, még akkor is, ha a hátam közepére sem kívántam az adott tárgyat – mint például a matekot, a fizikát és többi hasonló, számolás tárgyat –, mert kitűnő akartam lenni, ahogyan eddig is.

A mama mindig azt mondta, ha jól teljesítek a suliban, bármi lehet belőlem. Én pedig hosszas vívódás után végre eldöntöttem, mit szeretnék kezdeni az életemmel.

A busz megállt kétsaroknyira a sulitól, úgyhogy kénytelen voltam leszállni. Ólomléptekkel indultam tovább. Általában így kezdődött minden tanítási nap. Hiába viselkedtem elutasítóan már az első napon, még mindig tartottam tőle, hogy valaki egyszer majd meggondolja magát és hirtelen barátkozni akar.

A suliba érve azonnal megcsapott a tipikus hangzavar, ahogy a több száz érkező diák egyszerre dumál. Ráérősen sétáltam fel az elsőre a kőlépcső néhol már simára koptatott fokain. Az egykor

szebb napokat is látott épületből még mindig sugárzott az elegancia – régebben valami elit iskola volt, de mára már megkopott a fénye.

Az osztálytársaimnak már szinte fel sem tűnt, amikor beléptem az ajtón. Eleinte persze mindenki megbámult. Nemcsak az új lány voltam, hanem a furcsa új lány. Én döntöttem így. Inkább beszéljenek rólam a hajam, a sminkem meg a ruháim miatt, minthogy a sebhelyeim legyenek terítéken. Aztán megszoktak, és nagyjából láthatatlanná váltam, ami nekem tökéletesen megfelelt.

Leültem a leghátsó padba, a mellettem lévő üres székre dobtam a táskámat, azonnal bedugtam a fülhallgatót a fülembe, és vártam Imi bá érkezését. Ő volt az osztályfőnökünk és a matektanárunk egy személyben. Szerettem a tanórákat, még akkor is, ha az adott tárgy nem tartozott a kedvenceim közé, mert amíg a tananyagra figyeltem, minden más kitörlődött a fejemből. Jóleső érzéssel néztem a lapokon egyenletesen sorakozó jegyzeteket, és negyvenöt perccel később elégedetten csuktam be a füzetet.

Amikor felnéztem, észrevettem az egyik osztálytársam kutató tekintetét, de az egész nem tartott tovább egyetlen másodpercnél, mert azonnal elkapta a szemét. Már korábban is feltűnt, hogy Dominik néha-néha felém pillant, de gond nélkül figyelmen kívül hagytam. Most is csak az zavart, hogy tartottam tőle, esetleg túl későn vettem fel a megszokott, elutasító arckifejezésemet.

Gyorsan bedugtam a fülembe a fülhallgatót, hogy érzékeltessem, mennyire nem érdekel, és bekapcsoltam a telefonon a lejátszót. Otthon, egyedül szerettem nagyon hangosan hallgatni a zenét, de a lakáson kívül mindig halkra állítottam, hogy azért halljam a körülöttem zajló eseményeket. Az osztálytársaim nagy része kinyomult a folyosóra – a büfébe vagy az udvarra indulhattak.

Amíg a következő órára vártam, lekötöttem magam a telefonomon lévő szómegfejtős játékkal, ha már az ablakokon túl a téli szürkeség nem nyújtott élvezetes látványt.

Csengetés előtt nem sokkal a csajok visszariszáltak a terembe, és körbezsongták Dominiket valami buli hírével, a fiú meg nem győzött hárítani. Ő volt az egyetlen az osztályban, akit nem tudtam hova tenni. Tavaly év elején néhány hét alatt felmértem az erőviszonyokat. Mindenkinek megvolt a maga „típusa”: a menő csajok és a menő pasik, a két lúzer srác, akik nem láttak a szemüvegüknél tovább, az átlagosok, akikkel mindenki szóba állt, de nem bandáztak senkivel, meg persze én, a totál kívülálló. Dominik viszont kinézetre és öltözködésre teljesen illett a menő pasi kategóriába, még fociedzésre is járt tanítás után a többiekkel, mégis mindig kihagyta a bulikat, nem lógott a többi menő arccal és a csajok minden hódítási kísérletét lepattintotta.

Azt lehetett volna hinni, hogy a fiúkhöz vonzódik, de akkor csak a lányokat kerülte volna, nem pedig minden társasági eseményt. De ő inkább visszahúzódnak, magának valónak tűnt, és mintha ezt a csajok egyáltalán nem akarták volna elfogadni, minden héten próbálkoztak nála. Én pedig minden alkalommal jót mosolyogtam magamban, amikor újra és újra koppantak.

A magyartanár érkezése kizökkentett a gondolataimból, és újabb negyvenöt percre kitörölt minden hülyeséget a fejemből. A tanórák hamar elrepültek, és már el is értünk a legutolsóig. Tesi. Mindig is utáltam, és amikor csak lehetett, kimentettem magam. Havonta egy hetet kihagyhattam, szerencsére férfi tanárunk volt, aki gond nélkül hitt a hasukat szorongató lányoknak – ezt a többiektől lestem el, és persze rendszeresen alkalmaztam is. Most azonban kibúvó nélkül maradtam, így teljes ideggócként vánszorogtam az öltözőhöz.

Egyetlen szerencsém ebben a suliban az volt, hogy tesin csak a ruházat színéhez ragaszkodtak – fehér felső, fekete alsó –, máshoz nem. A korábbi iskolákban kötelező volt a rövidnadrág és a rövid ujjú póló, ami mindig a vesztetet okozta. Próbáltam takargatni a felkaromat, de mozgás közben a póló ujja minduntalan felcsúszott, aztán kezdetét vette a kérdezősködés. A vége majdnem mindig ugyanaz lett: sajnálat és undor. Azok is elkezdtek távolságot tartani, akik korábban szóba álltak velem.

Na, ezért nem kellenek a barátok a suliban.

Itt legalább hordhattam hosszú ujjút, csak az átöltözésnél kellett nagyon vigyáznom. Emiatt minden tesiről elkéstem. Szándékosan elpiszmogtam a nadrágom és a cipőm felhúzásával, így a csoport nagy része már kiment, mire eljutottam a felsőmre. Mindig a sarokba húzódtam, és a bal karommal a fal felé fordulva, villámsebesen öltöztem át. A ruháim és a kinézetem után már alig furcsállotta bárki is, hogy állandóan hosszú ujjúban vagyok. Amúgy sem csináltunk túl sok mindent tornán. Némi futás, aztán röplabda vagy kosár. Mindkettőt utáltam, inkább futottam volna egész idő alatt, de erről mélyen hallgattam, mert a többiek élvezték a labdázást.

Óra végére megkönnyebbültem. Gond nélkül eltelt még egy nap. Lazára vettem az átöltözést, komótosan készülődtem, már mindenki kiment, mire a pólóig jutottam.

Kötött sapkámat a fejembe húzva léptem ki az iskolából, és vettem egy mély lélegzetet. A januári hideg csípte a tüdőmet, megborongtam a fagyos levegőtől. Hétfőnként nem kellett sietnem – pedig ezen a napon hét órám volt –, mert a tetoválószalonn, ahol délutánonként dolgoztam, vasárnap és hétfőn tartott szünnapot, így ilyenkor ráérősen meg tudtam csinálni a házit, és készülhettem a másnapi órákra. A hét többi napja már húzósabban telt.

– Szia, mama! – öleltem meg, amint beléptem a lakásba.

– Szia, drágám! Hogy telt a napod?

Ez a kérdés sosem maradhatott el, minden nap ezzel fogadtam, és minden alkalommal megmelengette a szívemet, hogy kíváncsi a dolgaimra.

– Töriből dogát írunk a héten, de azt hamar megtanulom – feleltem, miközben kibújtam a csizmámból és a kabátomból.

– Különben is nagyon gyorsan tanulsz – mondta büszkén.

Rajta kívül soha senki nem beszélt büszkeséggel rólam, és talán pont emiatt akartam mindig mindent megtenni, hogy büszke lehessen rám.

– Öltözz át, mindjárt kész az ebéd, még reggel előkészítettem.

– Reggel? Inkább hajnalban – morogtam.

A mama csak legyintett. Hozzászokott már a korai keléshez; egy kis élelmiszerboltban dolgozott nem messze innen, váltott műszakban. Egyik héten reggel hattól délután kettőig, a következőn kettőtől este tízig. Egyszer megkérdeztem, hogy nem megterhelő-e ez a váltakozás, de nevetve leszidott, hogy messze van ő még a vénasszonyágtól. Ebben mondjuk igazat kell adnom neki, mert még csak ötvennyolc éves, és néhány évet le is tagadhatna.

Amíg a mama befejezte az ebédet, gyorsan átöltöztem valami kényelmes nadrágba és egyszerű pólóba. Ebben éreztem magam a legjobban, úgyhogy otthon mindig ezt hordtam. Aztán megterítettem és lábatlankodtam kicsit a mama körül. Alig konyítottam a főzéshez, pedig a mama párszor megpróbált megtanítani néhány alapdologra, de szinte semmi érzékem hozzá. Amióta pedig betöltöttem a tizennyolcat és elkezdtem dolgozni a szalonban meg a sörfőzőben, időm sem maradt rá. Azt pedig csak nagyon reméltem,

hogy a mama még elég hosszú ideig velem lesz, hogy végül mégis-csak a fejembe verje a sütés-főzés alapjait.

– Mondanám, hogy szedd le magadról ezt a vacakot – intett a mama a sminkem felé –, de ugye elmész még ma este.

– Ha szeretnéd, lemoshatom, majd újra megcsinálom indulás előtt.

– Inkább hagyd, elég, ha egy nap egyszer bántod vele a bőröd... – csóválta a fejét.

Elfogadta ugyan, hogy így szeretnék kinézni, de továbbra sem értett egyet vele, ahogyan azzal sem, hogy esténként kisegítő pul-tosként dolgozom egy sörözőben. Csak két buszmegállónyira volt a lakásunktól, gyalog is épphogy tíz perc, és én csak mosogattam meg az asztalokat szedtem le, de elég jó órabért kaptam, így az sem zavart, hogy keveset alszom.

A mama szerint túl későn zártak – pedig hétköznapi csak tizen-egyig tartott nyitva a hely –, de azt mondta, amíg nem megy a tanulás rovására, addig csinálhatom.

Mindenkinek olyan nagymamát – sőt inkább szülőt – kívánok, amilyen az én mamám. Soha nem korlátozott, hanem óvatosan, jó szóval próbált a helyes úton tartani. Mondjuk, velem sosem volt sok gondja, sokkal jobban érzem magam otthon, mint bárhol máshol, nagyon sokáig csak a suliba jártam el. Amióta dolgozni kezdtem, csak azóta töltök kevesebb időt otthon.

Ebéd után megcsináltam a házikat, és igyekeztem előre készülni, mivel a hét többi napján kevesebb időm marad tanulni, aztán össz-szekaptam magam, és szaladtam dolgozni.

Dominik

– Hosszú volt a hétvége? – kérdeztem Tomit, amikor lehuppant mellém.

Válaszként csak mormogott valamit, aztán felhajtotta az automataból hozott kávéját, és megdörzsölte a szemét.

– Valami olyasmi – vigyorgott rám végül.

Néhány srác az osztályból rendszeresen végigbulizza a hétvégéket, és a haverom is ebbe a csapatba tartozik. Engem is sokszor hívtak, de apám totál kiakadna, ha bulizni akarnék. Az ivásról már nem is szólva. Még azt sem engedte, hogy a nálunk tartott összejöveteleken megigyak pár korty pezsgőt, pedig már egy hónapja betöltöttem a tizenennyolcat.

– Hát te mit csináltál? – fordult hozzám Levi, a másik nagy bulizós, a Tomi melletti padból.

Elhúztam a számat, mivel nem igazán volt miről beszámolnom.

– Semmit – feleltem halkán.

Persze ez nem teljesen igaz, mert egy csomót rajzoltam és a karácsonyra kapott VR szemüveget is előszeretettel nyúztam, de ez, ugye, totál unalmas a hozzájuk hasonló srácoknak.

– Néha igazán eljöhethnél velünk... – próbálkozott be Dávid is a sor végéről.

Mi négyen ültünk az első padokban. Én azért, mert jól éreztem ott magam, a srácok meg azért, mert a tanárok mostanra már kiismerték őket, hogy ha hátul vannak, soha nem figyelnek oda, ezért előre ültették őket. Én ültem a bal szélén, és általában jobbra fordulva

ücsörögtem szünetekben, hogy kényelmesen beszélgethessek velük, így az egész termet beláthattam.

Szerencsére megjött az ofő, így nem kellett megint mentegetőzőnöm. Nagyon kínos volt, hogy állandóan ki kell vágnom magam valamivel, de közben nem bántam, hogy apám hallani sem akar a bulizásról, mert nem is igazán vágytam rá.

Kicsöngetéskor nyújtózkodtam egyet, miközben szokás szerint jobbra pillantottam és körülnéztem. A szemem megint megakadt az egyetlen olyan lányon a teremben, aki még egyszer sem szólt hozzám. Zorán. Egy pillanatra mintha halvány mosolyt láttam volna a szája szegletében, de aztán újra magára öltötte a szokásos, világfájdalmas arcát.

Rajzóra előtt egyfolytában az arckifejezésén gondolkoztam. A közönyön és a megvetésen kívül még sosem láttam mást rajta, márpedig ez, amit az első óra után észrevettem, határozottan valami pozitív érzelem volt.

Zora azóta érdekelt, hogy tizenegyedik elején belépett az osztályba. Különbözött minden lánytól, akit addig ismertem. A kinézete csak az egyik dolog, ami miatt másnak tűnt, de legjobban a viselkedése lepett meg. Lerázott magáról minden tétova ismerkedési próbálkozást. Pedig a lányok igyekeztek kedvesek lenni, de ő még csak szóra sem méltatta őket. Néhány srác előadta neki a „menő vagyok, lógj velem” című műsort, de csak annyit értek el vele, hogy Zora megemelte a szemöldökét, aztán lefitymálón végigmérte őket. Ettől persze azonnal elment a kedvük a bohóckodástól.

Viszont aki ennyire bunkó, azt a tanárok sosem kedvelik, de vele egyiknek sem akadt gondja. Ha felszólították, válaszolt, a dolgozatai szinte hibátlanok voltak, szóval kedvelték. Még az erős sminkje

miatt sem szóltak, márpedig arra már több példa is akadt, hogy leszidtak egy-egy lányt, amiért túlzottan ki volt festve. Őt valamiért mégsem kritizálták.

Kirángatott a gondolataimból, amikor megérkezett Gémes tanárnő, és kiadta az asznapi feladatot. Végre valami olyan a rajzórán, amit szívesen csinálók! Annyira unalmas mindig csendéletet meg előre meghatározott dolgokat rajzolni... Olyankor általában pocsek munkák kerülnek ki a kezem alól. Az almának nem sikerül elég élethűre a színe, vagy a kosár mintáját baltázom el. De most csak annyi volt az utasítás, hogy rajzoljunk le valamilyen mitológiai lényt.

Több se kellett, gyorsan megterveztem a rajzot, fogtam a ceruzáimat és hamar bele is merültem. Az egyszemélyes, enyhén döntött padokon tökéletesen lehetett dolgozni. A sárkányom pikkelyei zöld, piros és narancsszínben pompáztak, karmai mintha belevájtak volna a papírba, szárnya pedig beterítette az egész hátteret. Pofája rút vicsorba torzult, de a szemében nem fenyegetés, hanem inkább riadalommal vegyes elszántság tükröződött.

Magamban már a történetén kezdtem agyalni, amikor a mellettem lévő padban Bálint felkiáltott:

– Apám! Ez baromi jó!

Meglepett a hirtelen nyitottsága, mert eddig alig pár szót váltottunk. Bálint nem volt az osztálytársam, de rajzra és művelődéstörténetre vegyes csoportban jártunk. Az első félévben a köszönésen kívül nem beszélgettünk.

A tanárnő felkapta a fejét a lelkesedésére, és több csoporttársunk is nyújtogatni kezdte a nyakát, hogy lássák, miről van szó.

– Kösz! – nyögtem ki zavartan.

Nem szeretek a figyelem középpontjába kerülni, abból elég sokat kapok otthon, amikor a szüleim velem dicsekednek az ismerőseiknek.

– Mennyit kérsz érte?

– Micsoda?

Mi az, hogy mennyit kérek érte? Talán ezt akarja beadni a saját munkája helyett? Nem értettem, hiszen mindenki tudja, hogy én csináltam. Már szinte az egész csoport minket figyelt, amitől előntötte a forróság a nyakam, és tartottam tőle, nemsokára az arcomon is látszani fog a vörösség.

– Meg akarom venni, hogy ezt tetováltassam a hátamra.

Bálintnak volt már egy tetkó a felkarján – böszén titkolta a tanárok elől, de nekünk persze eldicsekedett vele. Sokszor ecsetelte már a terveit, hogy az egész felsőtestét be akarja boríttatni mintákkal, de én nem vettem teljesen komolyan. A csajok persze ámuldoztak, le is nyűgözte őket rendesen. Azt hittem, ezzel elérte a célját, és letett a további tetoválásokról, most azonban be kellett látnom, tévedtem. Tényleg komolyan gondolta.

– Ha tudnám, hogy ugyanígy rám tudod varázsolni, veled csináltatnám meg – tette hozzá, mivel továbbra sem válaszoltam.

– Tényleg, mennyire vagány lenne már, ha tetoválnál – bökött oldalba Tomi, aki rajzon is mellettem ült.

A fejemben azonnal forogni kezdtek a fogaskerekek, mielőtt azonban belemerültem volna a gondolataimba, válaszolnom kellett, mert kezdett úgy tűnni, megkukultam.

– Neked adom, nem kérek érte semmit.

– Álljon meg a menet! – szólt közbe Gémes tanárnő. – Ez egy órai feladat, arról nem beszélve, hogy még nem csöngettek ki.

– Elnézést, tanárnő! – mondtam azonnal.

– Na de tanárnő! – háborodott fel Bálint. – Ezt a rajzot nem lehet csak úgy betenni egy mappába. Ennek a hátamon a helye!

Bálint általában gond nélkül szembeszállt a tanárokkal, viszont olyan stílusban tette, hogy azzal szinte mindenkit levett a lábáról. Néhány lány halkán sugdolózott, nyilván bejött nekik Bálint ráme-nőssége.

– Nem lehetne, hogy leosztályozza, aztán pedig én magammal viszem? – folytatta ő. – Ígérem, vigyázni fogok rá, és ha kell, vissza is hozom.

Gémes tanárnő láthatóan fontolóra vette a javaslatát. Amíg ő gondolkodott, Bálint áthajolt hozzám.

– Hallod, öregem, ez tényleg mestermű, bár a szárnyait kidolgozhatnád még egy kicsit jobban.

Összehúzott szemmel néztem először rá, majd a rajzomra.

– Mármost ha te is úgy gondolsz – tette hozzá sietve.

Jobban megnézve, tényleg ráfért ott még némi finomítás. Felvettem a ceruzát, és kiegészítettem még egy-két apró részlettel a sárkányom szárnyait. Közben a tanárnő is odajött mellém, és kezdtem zavarban érezni magam a sok figyelemtől.

– Ez természetesen csillagos ötös – állapította meg mosolyogva.

Mindig ötöst kaptam nála, akkor is, ha szerintem borzalmas lett a művem. Viszont, mivel ő ismerte a saját örömeimre készített rajzaimat is, valószínűleg látta, mennyivel jobban dolgozom, ha szabad kezet kapok.

Gémes tanárnő felvetette már többször is, hogy művészeti iskolában kéne továbbtanulnom, de erre fikarcnyi esélyem sem volt, és ezt közöltem is vele. Ő azonban továbbra is biztatott. Sokszor eljátszottam a gondolattal, hogy a bátyám nyomdokaiba lépek, és

a saját álmaimat követem, de ő sokkal erősebb nálam. Fogalmam sincs, hogyan tarthatnám el magam a sulis mellett, Kriszre pedig mégsem támaszkodhatnék, pedig tudom, gond nélkül befogadna a kis albérletébe.

Megráztam a fejem, hogy kiűzzem belőle az álmokképeket, és újra a körülöttem zajló eseményekre koncentrálok.

– Rendben, Bálint, elviheted – mondta éppen Gémes tanárnő. – De ugyanilyen állapotban kérem vissza, különben a te mai jegyed lesz elégtelen.

Bálint arcáról egy pillanatra lelohadt a vigyor, ami az első mondat után terült szét rajta, de aztán egyből vissza is tért.

– Egyetlen apró gyűrődés sem lesz rajta – ígérte ünnepélyesen, aztán belecsúsztatta a sárkányomat a rajzmappájába.

Az osztály tapsviharban tört ki, ami még a tanárnőt is mosolyra készítette.

– Elég legyen ebből! – igyekezett aztán gyorsan rendet tenni. – Aki kész van, hozza ki a rajzát, csengetésig leosztályozom őket.

Ettől azonnal elhalkult mindenki, és sietve igyekeztek elvégezni az utolsó simításokat. Így az óra hátralévő néhány perce csendben telt.

Az én fejemben azonban oltári hangzavar uralkodott. Nem bírtam kivenni a fejemből Bálint és Tomi szavait. Ha tudnék tetoválni, megcsinálhatnám én. Vajon képes lennék egy ember bőrére is ugyanilyen jól felrajzolni a sárkányt? És bármi mást? Eszembe jutottak a tetoválós műsorok, amiket néztem. A méretvétel, a vázlat készítése, aztán maga a tetoválás. Az ujjaim viszketni kezdtek, annyira ki akarták próbálni, milyen lehet.

A nap hátralévő részében egyfolytában ezen tépelődtem. Ki kell derítenem, hogy tudok-e tetoválni. Vagy hogy egyáltalán akarok-e.

A szüleim állandóan azt hangoztatták, hogy a művészetből nem lehet megélni, meg hogy nincs elég presztízse. Mondjuk, ha műkincsszakértő lennék, annak lenne, de arra egyáltalán nem vágytam. A tetoválásból viszont meg lehet élni. Azzal tisztában voltam, hogy nem lehetek belőle hirtelen milliomos, de azt csinálhatnám, amit szeretek. Feltéve, ha van hozzá érzékem.

Persze a szüleimnek ez tuti nem lenne elfogadható. Megint eszembe jutott Krisz. Ő bezzeg mert lépni, a következményektől függetlenül az álmaival választotta. Szerettem volna én is olyan bátor lenni, amilyen ő volt, de félttem az apám reakciójától.

Ráadásul, amióta Krisz elment, még többet vártak tőlem. Anyám engem vett elő minden egyes összejövetelnél vagy vacsoránál, hogy dicsekedhessen a vendégei előtt, és minél jobban elejét vegye a bátyám utáni faggatózásnak.

Vajon mit szóltak volna, ha bejelentem, hogy a jogi pálya helyett a tetoválást választom? Valószínűleg egyetlen pillanat alatt a plafonon lettek volna mindketten. Ráadásul nincs is annyi saját pénzem, amiből kifizethetnék egy képzést, tőlük meg ugye nem kérhetek...

Délután letört hangulatban indultam haza, és amint leszálltam a buszról, görcsbe állt a gyomrom. Lassan caplattam felfelé a domboldalon a kétszintes villák között. Húztam volna még a hazaérkezést, de nem találtam rá semmi elfogadható indokot, így inkább abban reménykedtem, hogy a szüleim házon kívül lesznek, mert semmi kedvem nem volt előttük megjátszani a „minden rendben van” műsort, mint mindig.

Nem volt szerencsém.

– Szervusz, Dominik – köszöntött apám, amikor beléptem az ajtón. – Hogyhogy már hazajöttél?

– Szia, apa. Elmaradt a foci, azt mondták, az első nap tiszteletére.

Apám rosszallóan megcsóválta a fejét. A heti két edzést is kevésnek tartotta, pedig nem focistának készültem, csak kellett egy kis sport. Én sem bántam, mert legalább addig nem kellett otthon lennem.

Leraktam a táskámat az előszobai szekrényre, aztán a cipőmet és a dzsekimet is betettem a szekrényben a helyére. Apám háklis volt a tökéletességre, ezért mindennek megvolt a kötelezően kijelölt helye.

– Kaptál ma érdemjegyet?

– Nem, apa, majd a hét második felében írunk töriből – feleltem, miközben belebújtam a papucsomba.

– Történelemből – javított ki az apám. – Csak kitűnőt fogadok el.

– Természetesen.

– Jaj, Richárd, hagyd már egy kicsit, még csak most ért haza! – jött ki anyám a konyhából a főzéskor elmaradhatatlan kötényében.

– Szia, anya – mosolyogtam.

– Szia, drágám! Milyen volt a sulis? – tette fel a kérdést, amire már megtanultam, hogy csak rövid semmiségeket kell válaszolnom, mert egyáltalán nem kíváncsi arra, ami velem történik. Őt is csak a jegyek meg a teljesítményem érdekli, mert ha apám elégedett, akkor az mindenkinek jó.

– Iskola, Heléna, iskola – mormogott az orra alatt apám, aztán elvonult a dolgozószobájába.

– Nemsokára kész az ebéd, majd szólok, rendben?

– Rendben, köszönöm.

Felmentem az emeletre, és magamra csuktam a szobám ajtaját. Ez az egyetlen hely a lakásban, ahol jól érzem magam, de itt is csak akkor, ha az ajtó elválaszt a szüleimtől. Néha büntetésből nyitva

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kellett tartanom, ami kb. olyan érzést keltett bennem, mintha a földszinten, a nappaliban ülnék. De csukott ajtónál teljesen megfelelt a szoba.

Az ágyam fölötti falra hatalmas parafatáblát erősítettem, amit betöltöttek a rajzaim. Színes és fekete-fehér képek a lehető legkülönbözőbb témákban. Ha bármikor tudtam keríteni pár szabad percet, azt rajzolással töltöttem, és közben mintha megszűnt volna körülöttem a világ. Néha csak összefüggéstelen vonalakat kezdtem firkálni, aztán mégis kialakult belőlük valamilyen értelmes kép.

A szüleim szerint időfecsérlés az egész, és remélik, hogy majd szép lassan kinövöm. Ám én minden nappal egyre jobban szeretek rajzolni, és szükségem is van rá. Apám maximalizmusának hála, annak ellenére megkaptam a legprofibb felszereléseket, hogy nem örültek a hobbimnak. Ezerféle ceruzám és tollam van, tökéletes asztalom és papírok meg füzetek tucatjai állnak a rendelkezésemre. Tavaly karácsonyra még digitális rajztáblát is kaptam, de azt alig használom, mert a papírt sokkal jobban szeretem.

Mindennek azonban ára volt. A bátyám okozta kudarc után a szüleim még szigorúbban fogtak, már négyest sem vihettem haza, mert egyből jött a félórás hegyi beszéd, hogy mi lesz így belőlem, és hogyan fogok gond nélkül bejutni a jogra. Nem mintha annyira szerettem volna ügyvédként apám nyomdokaiba lépni, de nem volt választásom.

– Domikám, kész az ebéd! – kiabált anya a konyhából.

Utáltam, amikor így hív, de persze eszembe sem jutott szóvá tenni. Lemondó sóhajjal elindultam a földszintre, de már azt vártam, amikor végre újra visszajöhetek a szobámba.